

har forelagt, er jo af saa stor Betydning for Samfundet og tillige af et saa betydeligt Omfang, at jeg meget vilde beklage, om man ikke vilde give den fornødne Tid til at faa dem færdigbehandlet inden denne Samlings Slutning. Jeg vil benytte mig af Formandens Tilladelse til at behandle begge Forslagene under eet.

Som vi ved, er disse Lovforslag fremgaaet af den Betænkning, som for nylig er afgivet af det Udvalg, der i 1918 blev nedsat for at foretage en Revision af Børneloven. Det er en meget omfattende Betænkning, der tæller omtrent 200 Sider. Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa denne Betæknings Paragraffer, ikke heller paa de enkelte Paragraffer i Lovforslagene, kun nogle ganske faa Paragraffer, som jeg særiig har hæftet mig ved og særlig dels har glædet mig over, dels kunde ønske ændret, vil jeg omtale. Det gaar her, som det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) sagde sidste Gang, at hvis man skulde gaa ind paa hver enkelt Paragraf, vilde det i det mindste tage 15 Timer at komme igennem dem.

Der er mellem Betænkningen og Forslaget en ikke ringe Uoverensstemmelse. Kommissionens Betænkning gaar jo ud paa at tage alt Børnetilsyn under eet, medens derimod Lovforslaget gaar ud paa at dele Tilsynet i to Dele. Jeg er fuldstændig enig med den højtærede Minister, naar han har delt Tilsynet saaledes, at Værgeraadsbørnene sættes for sig i eet Lovforslag og Tilsynet med Plejebørn i et andet. Det er ganske rigtigt, som den højtærede Justitsminister sagde, at der er noget vist odiøst over Værgeraadene. Det at have været under Værgeraadsforsorg og -tilsyn kan senere i Livet hæfte et vist Skær over et Barn, og det vilde være uretfærdigt, om de Børn, der maaske aldrig nogen Sinde i deres Liv vil give Anledning til, at et saadant Skær skulde falde over dem, uforskyldt skulde faa det over sig. Derfor er jeg glad ved, at det er blevet forandret saaledes, at der er blevet to Tilsyn.

Der er ogsaa Uoverensstemmelser med Hensyn til Sættelsen af Værgeraadene, og ogsaa her staar jeg enig med den højtærede Justitsminister. Kommissionens Betænkning gaar ud paa, at Værgeraadene skal vælges ved almindelige Valg, medens derimod Lovforslaget gaar ud paa, at Sagkundskaben først og fremmest kommer til at tale, og da vi i mit Parti altid ønsker Sagkundskaben hørt først og fremmest, kan jeg ikke andet end udtale Tilfredshed med, at det bliver Kommunal-

bestyrelsen, der udpeger de forskellige Medlemmer af Værgeraadene. Men der er dog een Ting med Hensyn til Værgeraadenes Sættelse eller rettere sagt til Værgeraadskredsens Deling, som jeg kunde have Lyst til at gøre en Bemærkning til. De er delte efter Landkommuner, Købstadkommuner og endelig København—Frederiksberg. Jeg kan ikke indse, at der er nogen Grund til, at to saa store Kommuner som København og Frederiksberg slaas sammen til at have eet Værgeraad, og jeg vilde meget henstille til den højtærede Justitsminister, at der blev foretaget en Forandring heri, saaledes at de fik hver sit Værgeraad. De omfatter dog med deres store Indbyggerantal saa store Dele af Befolkningen, at der ikke er Spor af Grund til at slaa dem sammen.

Naar jeg læser Lovforslaget om Tilsyn med Børn igennem, er der nogle Paragraffer, som jeg særlig har hæftet mig ved. Det er navnlig § 11, der giver Anvisning paa et langt effektivere Tilsyn med Plejebørn, end vi hidtil har haft. Desværre har jo de seneste Begivenheder foraarsaget, at man maa ønske, at der kommer et langt effektivere Tilsyn med Plejebørn. § 11 bestemmer, at saa snart et Barn udenfor Ægteskab er født, er det en Pligt for den vedkommende Jordemoder eller Læge eller, hvis ingen saadan har været til Stede, saa for Moderen selv straks at melde til Tilsynsmyndigheden, at et Barn er født. Der staar her i Lovforslaget „inden 3 Dage efter Fødselen“. Det er blevet sagt mig, at inden 24 Timer er Halvdelen af de uægte fødte Børn, som dør i den spæde Alder, døde. Jeg vilde derfor finde det rimeligt, om der skete Anmeldelse endnu tidligere end inden 3 Dage. Jeg finder, at dette, at der derefter øjeblikkelig anvises et Tilsyn med dette lille Barn, som er kommet ind i Verden, er en overordentlig god Bestemmelse. Man vil derigennem straks komme i Berøring baade med Moderen og Barnet, og man vil kunne hjælpe, hvis det er en Moder, som virkelig, jeg kan sige, saa godt som uden Skyld er kommet i Ulykke og føler sig meget uheldig i det Øjeblik, hun har født Barnet til Verden, og som man mange Gange hører ikke ved sine levende Raad med, hvor hun skal gaa hen for at skaffe sig Hjælp og skaffe det fornødne til Barnet. En saadan Moder kan man der straks komme i Berøring med og skaffe hende den Hjælp, hun ellers vilde savne, hvad man ved mange Gange er Aarsagen til, at en